

פרשת חמון

סגולה מהרה"ק ר' מנחם מנדל מרימנוב זיע"א
לומר ביום ג' פרשת בשלח פרשת המן שניים מקרא ואחד תרגום

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שתזמין פרנסה לכל עמך בית ישראל ופרנסתי ופרנסת אנשי ביתי בכללם. בנחת ולא בצער בכבוד ולא בבזוי בהתר ולא באסור כדי שנוכל לעבוד עבודתך וללמוד תורתך כמו שזנת לאבותינו מן במדבר בארץ ציה וערבה:

יב שמעתי את תלונת בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני יי אלהיכם: שמעתי את תלונת בני ישראל דבר אלהם לאמר בין הערבים תאכלו בשר ובבקר תשבעו לחם וידעתם כי אני יי אלהיכם: (אונקלוס) שמיע קדמי ית תרעמת בני ישראל מליל עמהון למימר בין שמשא תיכלון בסרא ובצפרא תשבעון לחמא ותדעון ארי אנא יי אלהכון: י

יג ויהי בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה: ויהי בערב ותעל השלו ותכס את המחנה ובבקר היתה שכבת הטל סביב למחנה: (אונקלוס) והיה ברמשא וסליקת סליו ונפת ית משריתא ובצפרא הות נחתת טלא סחור סחור למשריתא:

יד ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחספס דק כפפר על הארץ: ותעל שכבת הטל והנה על פני המדבר דק מחספס דק כפפר על הארץ: (אונקלוס) וסליקת נחתת טלא והא על אפי מדברא דעדק מקלף דעדק כגיר פגלידא על ארעא:

טו ויראו בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן יי לכם לאכלה: ויראו בני ישראל ויאמרו איש אל אחיו מן הוא כי לא ידעו מה הוא ויאמר משה אלהם הוא הלחם אשר נתן יי לכם לאכלה: (אונקלוס) וחו בני ישראל ואמרו גבר לאחווהי מנא הוא ארי לא ידעו מה הוא ואמר משה להון הוא לחמא דיהב יי לכון למיכל:

טז זה הדבר אשר צוה יי לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש לאשר באהלו תקחו: זה הדבר אשר צוה יי לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש לאשר באהלו תקחו: (אונקלוס) דין פתגמא די פקיד יי לקוטו מניה גבר לפום מיכליה עמרא לגלגלתא מנין נפשתיכון גבר לדי במשכניה תסבון:

יז ויעשו כן בני ישראל וילקטו המרבה והממעט: ויעשו כן בני ישראל וילקטו המרבה והממעט: (אונקלוס) ועבדו בין בני ישראל ולקטו דאסגי ודאזער:

יח וימדו בעמר ולא העדיף המרבה והממעט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו: וימדו בעמר ולא העדיף המרבה והממעט לא החסיר איש לפי אכלו לקטו: (אונקלוס) וכלו בעמרא ולא אותר דאסגי ודאזער לא חסיר גבר לפום מיכליה לקטו:

יט ויאמר משה אלהם איש אל יותר ממנו עד בקר: ויאמר משה אלהם איש אל יותר ממנו עד בקר: (אונקלוס) ויאמר משה להון אנש לא ישאר מניה עד צפרא:

כ ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר ויגרם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה: ולא שמעו אל משה ויותרו אנשים ממנו עד בקר ויגרם תולעים ויבאש ויקצף עליהם משה: (אונקלוס) ולא קבילו מן משה ואשארן גבכיא מניה

ד ויאמר יי אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם וילקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתך אם לא: ויאמר יי אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם וילקטו דבר יום ביומו למען אנסנו הילך בתורתך אם לא: (אונקלוס) ויאמר יי למשה הא אנא מחית לכון לחמא מן שמיא ויפקון עמא וילקטון פתגם יום ביומיה בדיל דאנסון הנהכון באורתי אם לא:

ה והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר וילקטו יום יום: והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו והיה משנה על אשר וילקטו יום יום: (אונקלוס) והיה ביומא שתיתאה ויתקנון ית דיתון והיה על חד תרין על דילקטון יום יום:

ו ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל ערב וידעתם כי יי הוציא אתכם מארץ מצרים: ויאמר משה ואהרן אל כל בני ישראל ערב וידעתם כי יי הוציא אתכם מארץ מצרים: (אונקלוס) ויאמר משה ואהרן לכל בני ישראל ברמשא ותדעון ארי יי אפיק יתכון מארעא דמצרים:

ז ובקר וראיתם את כבוד יי בשמעו את תלנתיכם על יי ונחנו מה כי תלינו עלינו: ובקר וראיתם את כבוד יי בשמעו את תלנתיכם על יי ונחנו מה כי תלינו עלינו: (אונקלוס) ובצפרא ותחזון ית יקרא דיי פד שמיע (קדמוהי) ית תרעמותכון על מימרא דיי ונחנא מה ארי אתרעמתון עלנא:

ח ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע יי את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על יי: ויאמר משה בתת יי לכם בערב בשר לאכל ולחם בבקר לשבע בשמע יי את תלנתיכם אשר אתם מלינם עליו ונחנו מה לא עלינו תלנתיכם כי על יי: (אונקלוס) ויאמר משה בדיתון יי לכון ברמשא בסרא למיכל ולחמא בצפרא למסבע בדשמיען קדם יי ית תרעמותכון די אתון מתרעמין עלוהי ונחנא מא לא עלנא תרעמותכון אלהן על מימרא דיי:

ט ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני יי כי שמע את תלנתיכם: ויאמר משה אל אהרן אמר אל כל עדת בני ישראל קרבו לפני יי כי שמע את תלנתיכם: (אונקלוס) ויאמר משה לאהרן אמר לכל פנשתא דבני ישראל קריבו קדם יי ארי שמיען קדמוהי ית תרעמותכון:

י ויהי כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד יי נראה בעיניו: ויהי כדבר אהרן אל כל עדת בני ישראל ויפנו אל המדבר והנה כבוד יי נראה בעיניו: (אונקלוס) והנה פד מליל אהרן עם כל פנשתא דבני ישראל ואתפניו למדברא והא יקרא דיי אתגלי בענא:

יא וינדבר יי אל משה לאמר: וינדבר יי אל משה לאמר: (אונקלוס) ומליל יי עם משה למימר:

עד צפרא ורחש ריחשא וסרי ורגז עליהון משה:

כא וילקטו אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו וחס השמש ונמס: וילקטו אתו בבקר בבקר איש כפי אכלו וחס השמש ונמס: (אונקלוס) וילקטו יתיה בצפר בצפר גבר לפום מיכליה ומה דמשתאר מניה על אפי חקלא כד חמא עלוהי שמשא פשר:

כב ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה: ויהי ביום הששי לקטו לחם משנה שני העמר לאחד ויבאו כל נשיאי העדה ויגידו למשה (אונקלוס) והנה ביומא שתיאתאה לקטו לחמא על חד תרין תרין עמרין אחד ואתו כל ברבי כנשתא וחויאו למשה:

כג ויאמר אלהם הוא אשר דבר יי שבתון שבת קדש ליי מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם למשמרת עד הבקר: ויאמר אלהם הוא אשר דבר יי שבתון שבת קדש ליי מחר את אשר תאפו אפו ואת אשר תבשלו בשלו ואת כל העדף הניחו לכם למשמרת עד הבקר: (אונקלוס) ואמר להון הוא די מליל יי שבתא שבת קודשא קדם יי מחר ית די אתון עתידין למפא אפו וית די אתון עתידין לבשלא בשילו וית כל מותרא אצנעו לכו למטרת עד צפרא:

כד ויניחו אתו עד הבקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו: ויניחו אתו עד הבקר כאשר צוה משה ולא הבאיש ורמה לא היתה בו: (אונקלוס) ואצנעו יתיה עד צפרא כמא דפקיד משה ולא סרי וריחשא לא הוה ביה:

כה ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליי היום לא תמצאהו בשדה: ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום ליי היום לא תמצאהו בשדה: (אונקלוס) ואמר משה אכלוהי יומא דין ארי שבתא יומא דין קדם יי יומא דין לא תשכחניה בחקלא:

כו ששת ימים תלקטהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו: ששת ימים תלקטהו וביום השביעי שבת לא יהיה בו: (אונקלוס) שתא יומין תלקטניה וביומא שביעאה שבתא לא יהי ביה:

כז ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו: ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו: (אונקלוס) והנה ביומא שביעאה נפקו מן עמא למלקט ולא אשכחו:

כח ויאמר יי אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורת: ויאמר יי אל משה עד אנה מאנתם לשמר מצותי ותורת: (אונקלוס) ואמר יי למשה עד אימתי אתון מסרבין למטר פקודי ואוריתי:

כט ראו כי יי נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי

לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו ביום השביעי: ראו כי יי נתן לכם השבת על כן הוא נתן לכם ביום הששי לחם יומים שבו איש תחתיו אל יצא איש ממקומו ביום השביעי: (אונקלוס) חזו ארי יי יהב לכו שבתא על כן הוא יהב לכו ביומא שתיאתאה לחם תרין יומין תיבו אנש תחותוהי לא יפוק אנש מאתריה ביומא שביעאה:

ל וישבתו העם ביום השביעי: וישבתו העם ביום השביעי: (אונקלוס) ונחו עמא ביומא שביעאה:

לא ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן וטעמו כצפיחת בדבש: ויקראו בית ישראל את שמו מן והוא כזרע גד לבן וטעמו כצפיחת בדבש: (אונקלוס) וקרו בית ישראל ית שמיה מן והוא פבר זרע גדא חזר וטעמיה כאסקריטון בדבש:

לב ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא אתכם מארץ מצרים: ויאמר משה זה הדבר אשר צוה יי מלא העמר ממנו למשמרת לדרתיכם למען יראו את הלחם אשר האכלתי אתכם במדבר בהוציא אתכם מארץ מצרים: (אונקלוס) ואמר משה דין פתגמא די פקיד יי מלי עמרא מגיה למטרא לדריכו בדיל דיחזון ית לחמא די אוכלית יתכון במדברא באפקותי יתכון מארעא דמצרים:

לג ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן והנח אתו לפני יי למשמרת לדרתיכם: ויאמר משה אל אהרן קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן והנח אתו לפני יי למשמרת לדרתיכם: (אונקלוס) ואמר משה לאהרן סב צלוהית חדא והב תמן מלי עמרא מן ואצנע יתיה קדם יי למטרא לדריכו:

לד כאשר צוה יי אל משה ויניחהו אהרן לפני העדת למשמרת: כאשר צוה יי אל משה ויניחהו אהרן לפני העדת למשמרת: (אונקלוס) כמא די פקיד יי למשה ואצנעיה אהרן קדם סהדותא למטרא:

לה ובני ישראל אכלו את הפן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את הפן אכלו עד באם אל קצה ארץ כנען: ובני ישראל אכלו את הפן ארבעים שנה עד באם אל ארץ נושבת את הפן אכלו עד באם אל קצה ארץ כנען: (אונקלוס) ובני ישראל אכלו ית מנא ארבעין שנין עד דמיתיהון לארעא יתבתא ית מנא אכלו עד דאתו לספי ארעא דכנען:

לו והעמר עשרית האיפה הוא: והעמר עשרית האיפה הוא: (אונקלוס) ועמרא חד מן עסרא בתלת סאין הוא:

אתה הוא יי לבדך אתה עשית את השמים ושמי הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כלם ואתה הוא שעשית נסים ונפלאות גדולות תמיד עם אבותינו גם במדבר המטרת להם לחם מן השמים ומצור החלמיש הוצאת להם מים וגם נתת להם כל צרכיהם שמלותם לא בלתה מעליהם כן ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים תזוננו ותפרנסנו ותכלכלנו ותספיק לנו כל צרכנו וצרכי עמך בית ישראל המרובים במלוי וברוח בלי טרח ועמל גדול מתחת ידך הנקיה ולא מתחת ידי בשר ודם: יהי רצון מלפניך יי אלהי ואלהי אבותי שתכין לי ולאנשי ביתי כל מחסורנו ותזמין לנו כל צרכנו לכל יום ויום מחיינו די מחסורנו ולכל שעה ושעה משעותינו די ספוקנו ולכל עצם מעצמינו די מחיתנו מיך הטובה והרחבה ולא כמעוט מפעלינו וקוצר חסדינו ומזעיר גמולותינו ויהיו מזונותי ומזונות אנשי ביתי וזרעי וזרעי מסורים ביך ולא ביד בשר ודם: